

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 15. PROSINCA BROJ 24
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

Život i Svjetlo Ljudima	353
On je bio Istinsko Svjetlo	355
Židovi Nisu Božji Sinovi	356
Svjedočenje za Isusa	357
Ivan, a ne Ilija	358
Krštenje vodom nasuprot krštenju Duhom Svetim	359
Ovo je Sin Božji	360

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ŽIVOT I SVJETLO LJUDIMA.

– IVAN 1:1-18 . – 1. SIJEČNJA –

„U njemu bijaše život; i taj život bijaše svjetlost ljudima.” – Redak 4.

Naša je lekcija utjelovljena izjava cjelokupnog Božjeg plana u njegovom najopsežnijem obliku, koji seže od davno prije stvaranja Zemlje, sve do budućnosti i velikog završetka božanskog plana na kraju Milenijskog doba. Tema je dovoljno široka, dovoljno duboka i dovoljno visoka da pruži hranu za razmišljanje u nizu lekcija. Razmatrajući ga u cjelini, u ovom se trenutku možemo samo kratko dotaknuti njegovih različitih točaka.

„U početku”: Ove nas iste riječi uvode u Bibliju kao zapis o stvaranju svijeta u Knjizi Postanka, ali ovdje se govori o početku davno prije stvaranja ove Zemlje. O početku spomenutom u Postanku, Job nam govori da su jutarnje zvijezde zajedno pjevale i da su svi sinovi Božji klicali od radosti. Tada su, u to vrijeme, već postojala anđeoska bića, sinovi Božji, koja su prethodno postojala i koja su se radovala ovoj daljnjoj manifestaciji božanske moći u stvaranju ovog svijeta. Što se njih tiče, morao je postojati početak mnogo prije. Naš se tekst odnosi na ovaj izvorni početak, početak prije nego što su anđeli stvoreni. Na koji bi se onda početak to moglo odnositi – na početak čega? Odgovaramo da to nije bio početak božanskog bića, jer u pogledu nebeskog Oca, Jehove, Svemogućeg, imamo jasnu izjavu da je oduvijek i do vijeka Bog – on nije imao početka. Stoga se početak spomenut u našem tekstu ne odnosi ni na čovjeka, ni na anđele, ni na Oca: on se odnosi na „početak stvaranja Božjeg” (Otkr. 3:14), ime ili naziv dan jedinorođenom od Oca, koji je kasnije postao naš Otkupitelj i Gospodin, Isus. S ovom mišlju na umu sve je jasno: apostolovo je objašnjenje riješilo stvar.

Ovo izvorno ili početno, odnosno prvo Božje stvaranje, u našem se tekstu naziva Riječ Božja – Logos. Povijest nam govori da je u stara vremena bio običaj smatrati osobu kralja previše svetom da bi je obični ljudi vidjeli, osim u posebnim prilikama, te da je, kada su se trebali objaviti neki veliki zakoni ili edikti, bilo uobičajeno da kralj bude zaklonjen rešetkom od pogleda okupljenog mnoštva. Ispred rešetke stajala je osoba koja je uživala kraljevu naklonost i povjerenje, koja je postala njegov predstavnik i nazivana kraljevom riječju, jer je govorila glasnim, čujnim tonom prenoseći naredbe i upute kralja, koji je s njim komunicirao tihim glasom iza rešetkaste mreže. Ova nam ilustracija daje ključ za korištenje Riječi kao jednog od naslova jedinorođenog Sina Božjeg. Sugerira nam ono što Sveto pismo na različite načine izjavljuje, naime – da se svi Očevi odnosi sa svim drugim njegovim stvorenjima obavljaju neizravno preko Sina, njegovog glasnika, njegove Riječi, njegovog predstavnika.

BOG, S BOGOM.

U početku je Riječ bila sama s Ocem, izjavljuje apostol. Ali cijela je stvar još jasnije vidljiva kada uzmemo doslovno čitanje grčkog teksta, jer se u njemu grčki član pojavljuje ispred riječi prevedene kao Bog, stoga bi ispravan prijevod na hrvatski glasilo: „I Riječ bijaše s Bogom.” Ovdje najjasnije i najljepše vidimo bliski odnos koji je u vrlo dalekoj prošlosti postojao između nebeskog Oca i nebeskog Sina, između Svemogućeg Boga i njegovog jedinorođenog Sina, u kojemu su bile usredotočene sve božanske namjere i kroz kojega je bio zadovoljan očitovati svako obilježje božanske moći i slave.

Sljedeću tvrdnju, „I Riječ bijaše bog,” ne treba shvatiti kao proturječnu izjavama koje su ranije i drugdje dane, ali razlika se znatno gubi u prijevodu. Stoga objašnjavamo da se ovdje grčki član ne pojavljuje ispred riječi prevedene kao bog, pa je stoga misao u izjavi bog, za razliku od prethodne izjave gdje je riječ o Bogu. Tako shvaćen odlomak ispravno bi glasilo: „Riječ je bila s Bogom i Riječ je bila bog.” Ah, sad nam je jasno! Riječ bog označava moćnog, a u Svetom pismu se koristi ne samo u pogledu Oca, već i u odnosu na Sina, također u odnosu na anđele, a u jednom slučaju čak i kada se govori o ljudima, utjecajnim ljudima – sedamdeset Izraelovih starješina koje je Mojsije postavio ili odredio za elohime, to jest bogove, moćnike. Misao u našem tekstu je, dakle, da je Riječ Božja, Jedinorođenac od Oca, početak Božjeg stvorenja, stvoren na plemenitosti i višoj razini bića, obdaren velikim kvalitetama, tako da je bio zapravo bog – ne Otac, ne Bog, ne Jehova, već „Sin Svevišnjega.” Apostol Pavao jasno iznosi ovo pitanje, govoreći: „Za nas [kršćane] postoji jedan Bog Otac i jedan Gospodin Isus Krist.” – 1. Kor. 8:6.

Drugi redak ponavlja i time naglašava izjavu da je Riječ, koja je bila bog, bila u početku (prije stvaranja drugih) s Bogom. Ako je netko bio u opasnosti da pogrešno shvati izjavu prvog retka da je Riječ bila bog, odnosno u bilo kakvoj opasnosti razmišljanja o ovome kao označavanju da je Riječ bila Bog (Svemogući), drugi redak bi ispravio tu pogrešku pokazujući da je Riječ kao bog bila s Bogom, i da su stoga oni bili dvoje, a ne jedan osobno.

Treći redak velika je, sveobuhvatna izjava koja nam daje uvid u veliku čast i dostojanstvo Sina Božjega, „Jedinorođenog” od Oca, „početka Božjeg stvaranja.” „Sve je postalo po njemu,” po Riječi – anđeli, svjetovi, čovječanstvo – sve stvari: „Bez njega ništa nije postalo što je postalo.” Kako veličanstveno, kako slavno dostojanstvo, čast i položaj našeg velikog

Gospodina lebdi pred nama dok razmišljamo o tome koliko ga je Otac visoko počastio, čak i prije nego što je došao na svijet, čak i prije nego što je očitovao svoju poslušnost Očevoj volji, čak i do smrti.

**„OČITO JE, SVE OSIM ONOGA KOJI MU JE
SVE PODLOŽIO.”**

– 1 KOR. 15:27; EFEŽ. 4:5,6. –

Iz ove izjave ne možemo izvesti zaključak da je Sin bio superiorniji od Oca, niti da Otac nije stvorio ništa prije zbog nedostatka sposobnosti stvaranja, nego da je Otac bio zadovoljan time da prepozna, poštuje i koristi ovaj određeni kanal u svom velikom djelu. Apostol razjašnjava cijelu stvar, govoreći: „Za nas je jedan Bog od kojega je sve, i jedan Gospodin Isus Krist po kojem je sve.” Ovo objašnjava stvar. Sva moć prebiva u Ocu – sve je iz njega, od njega, preko Sina, po Sinu kao njegovom poštovanom oruđu i predstavniku, „da svi ljudi poštuju Sina kao što časte i Oca.” (Ivan 5:23). Iz ovog posljednjeg citata, kao i iz svih ostalih izjava koje smo ovdje ispitali, primijetiti će se da nema nikakve sugestije da je Otac ujedno i Sin te da je Sin svoj vlastiti Otac, nego sasvim suprotno – da postoje dvije osobe, obojica bogovi, obojica Stvoritelji, ali jedan je superiorniji, a drugi je njegov časnii predstavnik u slavi i moći.

Četvrti redak prenosi našu misao od slavnog Jedinorođenca, Jehovine Riječi, koji je stvorio anđele, svjetove i čovjeka, do njegovog djela kao čovjekovog Otkupitelja – prisutnog među ljudima. Na drugom mjestu dobivamo pojedinosti o tome kako je onaj koji je bio bogat postao siromašan radi nas; kako je Jedinorođenac, Riječ, ostavio Očevu slavu da izvrši Očev veliki i prekrasni plan spasenja pun ljubavi prema čovjeku. Apostol nas ukratko uvjerava da, dok je Isus bio među ljudima, „u njemu bijaše život.” Postoji velika snaga i značenje u ovom izrazu kada ga pravilno razumijemo. Kad je naš Gospodin bio među ljudima, on je bio jedini čovjek koji je u sebi imao život. Otac Adam je nekoć imao život, ali ga je izgubio zbog neposlušnosti u Edenu, a umjesto toga prokletstvo, smrtna kazna, počivala je na njemu i naslijedila su je sva njegova djeca, tako da nijedan čovjek u cijelom svijetu Adamove rase nije imao život – osim ovog Sina Čovječjeg o kojem je Ivan pisao. O svima ostalima apostol Pavao je napisao: „Neposlušnošću jednoga čovjeka grijeh je ušao u svijet, a kao posljedica grijeha smrt; i tako je smrt prešla na sve ljude, jer svi su grešnici.” (Rim. 5:12). Riječi našeg Gospodina u pogledu onih oko njega bile su: „Neka mrtvi pokapaju svoje mrtve.” Istina, nisu svi bili mrtvi u smislu da su izgubili svaku iskru života, ali svi su bili više od devet desetina mrtvi, a ona preostala desetina brzo je nestajala. Ali u njemu, u ovom Jedinorođencu od Oca, dok je bio među ljudima, postojao je život, apsolutni život, savršeni život, jer

njegov život nije došao od Adama preko zemaljskog oca, već je izravno prenesen iz njegovog predljudskog položaja ili stanja u maternicu Marije. Tako rođen, on je doista bio dionik ljudske organizacije, ali bez ikakvih oštećenja svojih životnih prava; dakle, kao što Sveto pismo izjavljuje, on je bio svet, nedužan, odvojen od grešnika – odvojen i različit od cijele Adamove rase, osobito različit zbog svog drugačijeg rođenja.

„I ŽIVOT JE BIO SVJETLO LJUDIMA.”

Nepotrebno je reći da se svjetlo ovdje koristi u prenesenom značenju: ono označava nadu, inteligenciju, upute. Život našeg Gospodina kao „čovjeka Krista Isusa,” njegova svetost srca, njegova puna poslušnost Očevoj volji, njegova odanost svakom načelu pravednosti, njegovo očitovanje božanskog karaktera, ništa manje od riječi pouke koje je izgovorio kao što nijedan čovjek nikada nije govorio – sve ovo potvrđuje da je on doista bio veliko svjetlo među ljudima. To je svjetlo koje od tada sja, ne samo kroz njegove zapisane govore i upute, već i kroz živote njegovih učenika, i to u onoj mjeri u kojoj su oni doista bili njegovi.

„I svjetlost je svijetlila u tami; i tama je nije shvatila.” Kako istinito! Ne samo za Židove njegova vremena, nego koliko je to istinito i u odnosu na svijet općenito. Kako je malo onih koji shvaćaju, razumiju i cijene svjetlo božanske istine i milosti koje je zasjalo kroz riječi i djela čovjeka Krista Isusa. Istina, obaviješteni smo da se oko četiri stotine milijuna ljudi, gotovo jedna četvrtina svjetske populacije, naziva njegovim imenom – Kršćani – ali kako je nemoguće zatvoriti oči pred golemom činjenicom da je velika većina njih u gotovo jednakoj tami kao i preostale tri četvrtine svjetske populacije, pogani. U kako je malo srca i umova zasjalo ovo pravo svjetlo! Apostolovo objašnjenje jedino je koje pokriva ovaj slučaj. On izjavljuje: „...u onima kojima je bog ovoga svijeta zaslijepio nevjerničke umove, da im ne zasvijetli svjetlo slavnog evanđelja Kristovog, koji je slika Božja.” – 2. Kor. 4:4.

Kako tužno! Tri četvrtine svijeta u potpunom mraku, dok su skoro svi oni koji govore „Mi vidimo”, zapravo „slijepi”! (Ivan 9:40). Ako su nam se Božjom milošću oči donekle otvorile da razumijemo ovo veliko svjetlo, nemojmo biti visokoumni, nego se bojmo da nas svjetlo ne prođe, da ponovno ne upadnemo u tamu, da nas ne bi oholost srca ili brige ovoga svijeta ili prijevara bogatstva ili bilo što drugo ponovno zaslijepilo za dobrotu i milost Božju u Kristu. Čak i kršćani, nagovještava apostol, vide samo djelomično, ali mogu vidjeti sve više, razmjerno tome kako dolaze u red i u sklad s božanskim planom u pogledu njih samih. Zapanjimo kako je pisao glede nekih pravih

Gospodinovih sljedbenika u svoje vrijeme, govoreći: „ne prestajem zahvaljivati za vas i spominjati vas u svojim molitvama, da vam Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, podari duha mudrosti i otkrivenje u spoznavanju njega; prosvijetli oči vašega razuma da uvidite kolika je nada u njegovom pozivu, i koliko je bogatstvo slave njegove baštine u svetima.” – Efežanima 1:16-18.

U recima od šest do osam apostol počinje posebno govoriti o Gospodinovoj zemaljskoj službi i pokazuje nam da je Ivan Krstitelj bio božanski ovlašten da donese svjedočanstvo i svjedoči za Gospodina, za ovo veliko Svjetlo, s ciljem davanja temelja za vjeru u Isusa kao Svjetlo, kao život svijeta. Ivan nije bio Svjetlo, već samo njegov glasnik, onaj koji ukazuje na istinsko Svjetlo. I sjećamo se, doista, da je Ivan bio osobit po tome da sebi ne pridaje nikakvu čast u pogledu ovih stvari, već je jasno izjavio da je njegova misija bila predstaviti Mesiju. Čim je od Oca dobio svjedočanstvo da je Isus doista onaj očekivani, požurio je navijestiti Gospodina, proglašavajući se nedostojnim čak i da mu bude sluga koji bi mu odvezao remenje na obući. Ivanovo je svjedočanstvo bilo tako vjerno da su ga mnogi njegovi učenici odmah napustili i postali Isusovi sljedbenici, kao što zapis pokazuje.

„ON JE BIO ISTINSKO SVJETLO.”

Budući da je bio Očeva Riječ ili Glasnik, on je također bio Očevo Svjetlo, čija je misija bila otkriti, obznaniti Očevu ljubav, da bi time oni koji imaju oči da vide mogli biti primamljeni, privučeni i blagoslovljeni. Jao, koliko ih je bilo slijepih! Oči su imali, ali nisu vidjeli, i razum su imali, ali ga nisu shvatili. Oni koji su vidjeli, koji su shvatili, kakav su blagoslov primili! – ne samo oni koji su osobno vidjeli Gospodina, već i oni koji su od tada vidjeli njegovu slavu, njegovo svjetlo, kroz riječi njegovih vjernih glasnika pod vodstvom njegovog svetog Duha. „Blago očima tvojim jer vide i ušima tvojim jer čuju.” Kakva blagoslovljena misao leži napola skrivena u apostolovim riječima – u izjavi da će ovo istinsko Svjetlo prosvijetliti svakog čovjeka rođenog na svijetu! Kakvu je ovo zraku nade zasljetilo u suosjećajnom i kršćanskom srcu! Svi koji imaju Duha Božjega, Boga koji je toliko ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina za njegova Otkupitelja, sigurno će suosjećati sa svijetom u njegovom izgubljenom i zasljepljenom stanju. Takvima je ovo obećanje uvjeravanje u sve veličanstvene privilegije i poruke koje je Gospodin poslao preko proroka govoreći o dobu slave, kada će Mesija biti Sunce pravde koje će raspršiti tamu i miazmu grijeha i smrti te donijeti vječnu pravednost i život svijetu – svakome tko to prihvati.

Ništa nije jasnije od toga da naš dragi Otkupitelj još nije prosvijetlio one rođene u tijelu četiri tisuće godina

prije nego što je on sam postao tijelo i umro za naše otkupljenje. Jednako je jasno da ni jedan od deset onih koji su rođeni na svijetu tijekom protekle dvije tisuće godina otkako nas je otkupio, nikada nije čuo za tu veliku transakciju niti je imao priliku biti tako prosvijetljen i blagoslovljen. Ovo je, dakle, radosna poruka, dobra vijest velike radosti koja će tek uslijediti za sve ljude – naš dragi Otkupitelj nije samo Otkupitelj Crkve i svjetlo Crkve, nego Otkupitelj svijeta, svjetlo svijeta, koji će naposljetku prosvijetliti svakog čovjeka rođenog u svijetu, svakog Adamovog sina i kćer. S tim u vezi podsjećamo se na riječi apostola Timoteju: „Jedan je Bog i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe dao kao otkupninu za sve – da se posvjedoči u svoje vrijeme.” – 1. Tim. 2:5,6.

„DA BUDE SVJEDOČANSTVO U STANOVITO VRIJEME.”

Ah, da! Postoji pravo vrijeme za svaku značajku božanskog plana, i tek kada se sve te različite značajke razviju, njezina se slava i ljepota u potpunosti pojavljuju. Dvije tisuće godina svijet je bio ostavljen praktički bez ikakve nade; tijekom sljedeće dvije tisuće godina Abraham i njegovo potomstvo jedini su od svih obitelji na zemlji uživali božansku naklonost i djelomično znanje o veličanstvenom planu spasenja koji će ostvariti Mesija, koji će po tijelu biti od Abrahamova potomstva; tijekom posljednje dvije tisuće godina znanje o Mesiji bilo je uglavnom skriveno od Židova i od većine drugih naroda, ali je ipak išlo amotamo, odabirući poseban narod, Kraljevsko svećenstvo, svetu naciju – duhovni Izrael. Svaka od ovih značajki ima svoje pravo vrijeme: u određeno je vrijeme Bog Abrahamu otkrio obrise svog plana; u svoje je vrijeme Krist umro za bezbožnike; u dogledno će vrijeme njegov drugi dolazak uvesti njegovo Kraljevstvo, a s njim i blagoslov svih obitelji na zemlji, kada će istinsko Svjetlo obasjati svakog čovjeka.

„Bio je u svijetu, svijet je po njemu stvoren i svijet ga nije upoznao. Došao je svom [narodu] i njegovi ga [ljudi] nisu primili.” Tako je ukratko zabilježeno odbacivanje Krista od strane slijepog svijeta i zasljepljenog Izraela. Ali ova sljepoća, koju je Bog predvidio i za koju je ostavio pripremu u svom planu, nije spriječila našeg dragog Otkupitelja u ostvarenju milosrdnih namjera. On nije došao vladati, niti da mu se služi, nego služiti Izraelu i svijetu kao njihov Otkupitelj – otkupiti ih svojom vlastitom krvlju i izvući ih ispod osude koja je bila na svima zbog neposlušnosti božanskom zakonu. On je veličanstveno dovršio posao koji mu je bio povjeren.

Ali nisu ga svi odbacili: mali ostatak u usporedbi s cijelim narodom vjerovao je u njega, vjerovao mu je i slušao ga, te ih je on na poseban način blagoslovio. To su bili apostoli i ostala vjerna braća, njih oko pet

stotina. (1. Korinćanima 15:6). Njima je po božanskoj pripremi dana posebna naklonost ili blagoslov – privilegija prelaska iz kuće slugu u kuću sinova. Mojsije je bio glava kuće slugu – prirodnog Izraela; Krist je Glava kuće sinova – duhovnog Izraela. Apostol to ističe, govoreći: „I Mojsije je, doista, bio vjeran u svoj kući njegovoj kao sluga: ali je Krist, kao Sin, nad kućom njegovom; njegova smo kuća mi ako čvrsto zadržimo pouzdanje i proslavljanje nade sve do kraja.” – Hebr. 3:5,6.

ŽIDOVNI NISU SINOVI BOŽJI.

Židovi nikada nisu tvrdili da su sinovi Božji, niti se tako spominju u Svetom pismu. O većem dostojanstvu od sluge Svevišnjeg Boga nije se moglo ni sanjati sve do vremena kada je sam naš Gospodin objavio prednost posinjenja u novu prirodu. Kao dokaz ovoga sjećamo se da su Židovi htjeli kamenovati našeg Gospodina upravo zato što je tvrdio da je Sin Božji. (Ivan 5:17,18). Mjesto i vrijeme posvojenja za ove vjernike bilo je u gornjoj sobi na Pedesetnicu, kada im je dan duh posvojenja – Duh Sveti, pomazanje. Slično je duh posinjenja davan svim Gospodnjim sljedbenicima tijekom svih stoljeća od tada, iako nije bio popraćen istim čudima i očitovanjima kakva su darovana i bila potrebna na samom početku. To je začecije duha za novi život na duhovnoj razini na koje upućuje apostol, govoreći: „Koji nisu rođeni od krvi, ni od volje tijela, ni od volje muževlje, nego od Boga.” Riječ rođen, kako se koristi u mnogim prijevodima, pogrešna je i dovodi u zabludu; začet je ispravan prijevod riječi genao u ovom slučaju. Također primjećujemo da Westcott potvrđuje ovu misao, govoreći: „Doslovno začet, kao u 1. Ivanovoj 2:29; 3:9.”

Apostol je vrlo pažljiv kako bi pokazao da je ovo začecije za novu prirodu jednako potrebno za novo stvaranje kao što je začecije od tijela nužno za ljudski naraštaj. Nadalje, on tu temu svuda ograđuje kako bi dokazao da moć začecija nije nasljedstvo, nije krv, ni volja tijela (izravno ili neizravno), ni volja čovjeka u bilo kojem smislu te riječi: Bog jedini vrši ovo začecije, Bog jedini prihvaća članstvo u ovom novom stvorenju, Bog jedini daje pečat svog posvojenja; i stoga će oni koji su tako začeti, kada budu rođeni u uskrsnuću, biti u najvišem smislu te riječi djeca Najvišeg, „baštinci Božji, subaštinci s Isusom Kristom, Gospodinom našim.”

Vraćajući se našoj izvornoj temi kako bi sagledao dolazak našeg Gospodina među ljude sa stajališta vjernog učenika, on kaže: „Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama, i gledali smo slavu njegovu, slavu kao Jedinorođenog od Oca, punog milosti i istine.” Prvo obratite pažnju na izjavu da je postao tijelom, što je potpuno drugačija misao od one izražene u nekim vjeroispovijestima kada govore o Gospodinu kao o „utjelovljenom”. Biti utjelovljen značilo bi ući u

tijelo, kao da je tijelo samo pokrivač ili odjeća. Ovo nije izjava niti značenje biblijskog svjedočanstva, koje je vrlo eksplicitno: „tijelom postala.” Precizniji prijevodi, slijedeći izvornik još točnije ako je to moguće, glase: „Riječ je tijelo postala.” Ovo je također u skladu s izjavom iz Rimljanima 1:3, da je naš Gospodin rođen „od Davidova potomstva po tijelu;” i ponovno, s izjavom u Galaćanima 4:4, da je „Bog poslao svoga Sina kojeg je rodila žena.”

GLEDALI SMO NJEGOVO DOSTOJANSTVO.

Apostoli i svi vjernici koji su imali odnos s našim Gospodinom u danima njegova tijela doživjeli su to, „gledali su njegovu slavu.” Gledali su veličinu, plemenitost, savršenstvo „čovjeka Krista Isusa” – savršenstvo i slavu koji se ne vide ni na jednom drugom jer su svi drugi bili grešnici, dok je on, zahvaljujući posebnom rođenju, bio svet, nedužan, odvojen od grešnika. Riječ slava ovdje predstavlja istu misao kao u Psalmima 8:5, gdje se, govoreći o Adamu i njegovoj savršenosti te sličnosti s Bogom kao savršenom čovjeku stvorenom na sliku Božju, kaže da ga je Bog „okrunio slavom i čašću.” Slično je naš Gospodin Isus bio okrunjen slavom i čašću ljudske savršenosti u danima svoga tijela, a njegovi su učenici vidjeli to dostojanstvo ljudske savršenosti, koja ga je označila kao odvojenog i različitog od svih ostalih. Oni su to prepoznali kao ono što ga razlikuje od svijeta grešnika, označavajući ga kao jedinorođenog od Oca, punog milosti i istine – koji obiluje svakom ispravnom i poželjnom kvalitetom i osobinom.

Još jedna misao donekle je prikrivena u našem prijevodu riječi nastanio se. U grčkom to znači tabernakulirao (postavio tabernakul) ili šatorovao, kao da piše: „Riječ je tijelo postala i šatorovala među nama.” Tabernakul je trebao biti privremeno boravište ili prebivalište, i stoga Sveto pismo ističe da je naš Gospodin uzeo ljudsku narav, „postao tijelo,” ne da bi zauvijek mogao biti tjelesno biće, ljudsko biće, već samo privremeno. Drugi reci u Svetom pismu u potpunosti potvrđuju ovu misao, i doista se čini čudnim da su kršćanski ljudi tako općenito prihvatili pogrešnu pomisao da je naš Gospodin sada ljudsko biće, biće od krvi i mesa na nebu. Naprotiv, tijelo i krv ne mogu baštiniti Kraljevstvo nebesko. Naš je Gospodin promijenjen u svom uskrsnuću i sada je, kako apostol izjavljuje, „Duh koji oživljuje”, i opet „Sada je Gospodin taj Duh.” Opet izjavljuje da svi Gospodinovi ljudi koji će biti sunasljednici s njim u njegovom Kraljevstvu moraju biti „promijenjeni”, jer „krv i meso ne mogu naslijediti Kraljevstvo.”

Bilo bi doista strašno misliti da je naš Gospodin učinio toliki silazak iz nebeskih uvjeta u zemaljske uvjete, ostavljajući po strani slavu koju je imao kod Oca prije nego što je svijet postao, postajući tijelo i

pateći u našu korist, te da bi tada, nakon što je bio tako poslušan Ocu i tako nam milostivo služio, trebao biti obavezan zauvijek ostati na nižoj tjelesnoj razini postojanja. To bi doista bila mučna pomisao. Ali ne samo da gore citirani tekstovi iz Svetog Pisma dokazuju suprotno od ovoga, nego, u skladu s izjavom teksta koji razmatramo, naime, da je samo neko vrijeme boravio s nama, apostol jasno objašnjava cilj dolaska našega Gospodina u svijet i pokazuje da se sve to ispunilo njegovom smrću: on kaže da je postao tijelo da bi Božjom milošću okusio smrt za svakog čovjeka (Hebr. 2:9). To je bio cilj, jedini cilj, jedina potreba da naš Gospodin postane čovjekom, i kada je završio to djelo koje mu je Otac dao da učini, bio je proslavljen te je, kao što nam je jasno rečeno, bio visoko uzvišen i dano mu je ime iznad svakog imena – „daleko iznad poglavarstva i moći i svakog imena koje se imenuje.” Filip. 2:9 ; Ef. 1:21.

Apostol Ivan nastavlja s pokazivanjem da je Ivan Krstitelj u potpunosti proglasio Gospodina Mesijom, i nedvojbeno primjećuje tu činjenicu jer su mnogi Židovi očito imali veliko povjerenje u Ivana Krstitelja, iako su odbacivali Isusa. Apostol dalje govori da su Kristova punina, milost i zasluge koje su bile u njemu, dodijeljene svim njegovim sljedbenicima, njegovim pravim učenicima, „milost za milost,” ili, doslovnije, naklonost na naklonost. Čini se da je ovaj posljednji izraz izjava onoga što svi Gospodnji ljudi prepoznaju u svojim vlastitim iskustvima, naime – da blagoslov koji im dolazi prvi u njihovom odnosu prema Gospodinu nipošto nije sve od njegove naklonosti; kako bi oni mogli rasti u milosti, rasti u znanju, rasti u plodovima Duha, i dodatno posjedovati milost za milošću, kontinuirano sve do kraja puta. Zatim – u jutro

uskrsnuća – ono što je savršeno doći će kao vrhunac Božje naklonosti, i mi ćemo biti poput našeg Otkupitelja, vidjet ćemo ga onakvog kakav doista jest i dijelit ćemo njegovu slavu.

Nastavljajući, apostol suprotstavlja Mojsija, posrednika u predsluci, glavu kuće Izraelove u predsluci, s Kristom, njegovim antitipom, Glavom duhovnog Izraela. Savez zakona koji je priopćio i posredovao Mojsije bio je veliki blagoslov toj naciji u mnogim pogledima; ali milost i istina, Božja naklonost i znanje o njegovom divnom planu, nisu došli preko Mojsija, već su došli kroz Krista, i to ne Mojsijevim sljedbenicima nego Kristovim sljedbenicima.

Naša lekcija završava ističući da je naš Gospodin Isus bio jedinorođeni Sin iz krila svoga Oca, te da je njegova misija u svijetu bila objaviti Oca, učiniti ga poznatim, otkriti Oca prvo Crkvi, a na kraju, u svoje vrijeme, i svijetu. Otac, koji stoji kao utjelovljenje savršenstva i pravednosti, nije mogao ispravno i pravedno priznati grijeh i grešnike, jer su oni u potpunosti u suprotnosti s najboljim interesima svemira i u suprotnosti s božanskim namjerama: Bog ih ne može priznati. Stoga, ako želi iskazivati milosrđe, to mora biti preko drugoga – posrednika. Njegova ljubav i milosrđe stoga su nam otkriveni u Kristu, a unatoč tome nisu manjkavi jer nam se iskazuju na ovaj zaobilazan način, uz rezervu da nitko ne dolazi k Ocu osim po njemu, i da nema drugog imena danog pod nebom i među ljudima po kojem se moramo spasiti. Tako će cjelokupno djelo Sina u otkupljenju čovjeka, u poučavanju njegovih sljedbenika, i konačno u sudu i blagoslovu svih obitelji na zemlji – sve to biti samo Očevo otkrivenje, pokazivanje njegovog stvarnog karaktera ljubavi, pravde, mudrosti i moći.

SVJEDOČENJE ZA ISUSA.

– IVAN 1:18-34 . – 8. SIJEČNJA –

Ključni tekst: „Evo Jaganjca Božjega koji nosi grijeh svijeta.”

Ivan Krstitelj imao je veliku čast i odliku biti prvi Božji svjedok među ljudima u pogledu jedinorođenog Božjeg Sina. Ivan je bio veličanstven lik, s kojeg god ga stajališta promatrali, i svi Gospodinovi ljudi koji sada žele vjerno svjedočiti mogu izvući neke vrijedne lekcije iz njegovog ponašanja, uz koje ćemo pokazati da je on bio predsluka svih vjernih svjedoka Gospodina kroz ovo Evangeosko doba. Nije nam bio primjer u pogledu svog načina govora ili odijevanja ili općih metoda; ipak su ga njegove osobitosti u tom pogledu posebno prilagodile svjedočenju za koje ga je Gospodin zamislio. Živeći u vrijeme porasta bogatstva i luksuza, Ivan je bio još privlačniji kao prorok Gospodnji zbog svog neobičnog zanemarivanja konvencionalnosti onog vremena i dokaza koje su one davale o njegovoj potpunoj odvojenosti od svijeta,

njegovoj potpunoj predanosti njegovoj posebnoj službi. Narod Izraela, kako je naš Gospodin istaknuo, pažljivo je njegovao uspomene na svoje velike proroke i ukrašavao njihove grobove, iako njegovi pripadnici nisu bili dovoljno pažljivi da slušaju njihova učenja. Među drevnim prorocima Ilija je bio jedan od najpoštovanijih, a činjenica da ga je Ivan Krstitelj simulirao svojom odjećom i općim ponašanjem te snažnim učenjem, privukla je ljude mnogo više nego što bi to inače bio slučaj.

Malo nam se govori o Ivanu, osim da je bio Isusov bratić i šest mjeseci stariji, te da je svoju službu započeo s trideset godina. Stoga je poučavao i krstio samo šest mjeseci prije nego što je Gospodin došao k njemu na krštenje. Njegova se služba nastavila godinu dana nakon Isusova krštenja; zatim je bio zatvoren u

zatvoru oko godinu dana prije nego što mu je odrubljena glava. Naša lekcija počinje osvrtnom na Ivanovo svjedočenje – pozivajući ljude na obraćenje jer je Božje Kraljevstvo bilo spremno za uspostavu, potičući ih da neće biti prikladni sudjelovati u njemu osim ako njihova srca nisu potpuno okrenuta Gospodinu i odvojena od grijeha.

Drugi nam reci iz Svetog pisma pokazuju da je neko vrijeme izraelska nacija tražila Mesiju te da su se s vremena na vrijeme pojavljivali lažni Mesije, a jedan zapis kaže da su ga „svi ljudi očekivali.” Pod ovim okolnostima nije iznenađujuće da su Židovi potaknuli vođe svoje nacije, svećenike i levite, da odu Ivanu, razgovaraju s njim i savjetuju se glede njegove poruke. Naša lekcija prepričava taj posjet i svjedočanstvo koje je Ivan dao. Očito su ispitivači očekivali da će Ivan sam tvrditi da je Mesija, i vjerojatno su s iznenađenjem saznali iz njegovih vlastitih usana da se on time nije hvalio – „i on je priznao i nije zaniijekao.” Njihovo je sljedeće pitanje bilo: „Jesi li ti Elias?” (grčki oblik imena Ilija), a on je odgovorio: „Nisam.” Prisjećajući se proročanstva iz Ponovljenog zakona: „Proroka će vam Gospodin podići kao mene [Mojsija]”, zatim su ga upitali je li Ivan taj prorok ili nije, a on je odgovorio: Ne.

Iznenađeni su zatim upitali: „Tko si, da damo odgovor onima koji su nas poslali? Što kažeš za sebe?” Ponizno i vjerno Ivan je izjavio da je on samo bezimni glas koji skreće pozornost na velikog Mesiju, navješćujući njegov dolazak: on je bio poput glasa u pustinji koji objavljuje da se mora pripremiti put za dolazak Kraljevstva, kojem se Izrael stoljećima nadao, za njim čeznuo i molio se.

IVAN, A NE ILIJA.

Primijetiti će se da je Ivan jasno izjavio da on nije Ilija, a neki su se osjećali zbunjeno oko toga jer je naš Gospodin, ukazujući na Ivana i odgovarajući na upit učenika o Malahijinom svjedočanstvu da Ilija mora prvo doći, izjavio u vezi s Ivanom: „Ovo je Ilija, ako to hoćete primiti.” Ponavljamo već dano objašnjenje: kao što je Isus u tijelu bio preteča Mesije u slavi i moći, koji će preuzeti svoju veliku moć i vladati na početku Milenijskog doba, i kao što apostol pokazuje, Krist će se sastojati od mnogih članova, Isus kao Glava i Crkva kao njegovo tijelo, u slavi Kraljevstva, pa je, slično tome, Ivan Krstitelj bio preteča većem od sebe, važnijem svjedoku sastavljenom od mnogih članova, koji svjedoči u razdoblju od gotovo devetnaest stoljeća, pripremajući put za Mesijino Kraljevstvo i navješćujući ga. Ivan u tijelu predstavljao je Isusa u tijelu; ali veći od Ivana, Ilija od mnogih udova, uvest će većeg, slavnog Krista od mnogih udova.

Pravi Ilija, koji je devetnaest stoljeća ispunjavao predviđanja proroka Malahije, sastoji se od mnogih

vjernih Kristovih svjedoka kroz ovo Evandeosko doba. Sam Isus u tijelu bio je prvi od onih koji su svjedočili dobru ispovijed pred Pilatom i pred židovskim narodom; apostoli su svjedočili slično, i kroz cijelo Evandeosko doba Gospodinov narod u tijelu je svjedočio – svjedočio je protiv grijeha i u korist pravednosti, svjedočio je o nužnosti okretanja od grijeha k pravednosti kako bi se pripremio za udio u Kraljevstvu. Posvjedočili su da će Kraljevstvo Gospodnje biti uspostavljeno u rukama proslavljenih te da će donijeti vječnu pravednost i ispuniti Gospodnju molitvu: „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja na zemlji kakva je na nebu.”

Stoga vidimo da su Isusove riječi i riječi Ivana Krstitelja u potpunom skladu; Ivan nije bio Ilija kojeg prorok spominje, a ipak je obavio djelo Ilije pred onima među Židovima koji su primili njegovu poruku. Kao što je posao većeg Ilije privući pozornost na velikog Krista i veliko djelo koje on treba izvršiti, tako je i Ivanova misija u židovskom narodu bila skrenuti pozornost na Isusa u tijelu, te je u tom smislu Riječi on bio Ilija onima koji su ga primili jer je za njih učinio Ilijino djelo. S ovog stajališta vidimo velikog antitipskog Iliju, Crkvu u tijelu, koja obavlja veliko djelo svjedočenja kroz ovo Evandeosko doba i priprema se za uspostavu Kraljevstva na kraju doba; i vidimo veliko djelo Mesije, Glave i tijela, Mladoženje i Nevjeste, koje će uslijediti odmah nakon ovog svjedočanstva.

Prorok Malahija objavio je da će jedna od dvije stvari slijediti djelo pravog Ilije: ili će okrenuti srca očeva prema djeci i djece prema očevima – to jest, dovesti u punu suglasnost i sklad pun ljubavi – ili će rezultirati navlačenjem velikog prokletstva na ljude i velikom nevoljom. Svijet mora biti spreman za Mesijino Kraljevstvo, ili pokajanjem i istinskim obraćenjem Gospodinu, ili sudom Gospodnjim. Malahija ne navodi na koji će način rezultati biti postignuti, ali drugi tekstovi Svetog Pisma jasno pokazuju da djelo antitipskog Ilije ne bi uspjelo, da ne bi obratilo svijet te da bi kao rezultat toga uspostava Mesijinog Kraljevstva došla u povezanosti s vremenom nevolje kakvog nije bilo otkako postoji nacija – to je prokletstvo koje spominje Malahija, velika nevolja koju spominje naš Gospodin.

S ovog stajališta, prepoznajući Ivana Krstitelja kao dio predodžbenog Ilije i Crkvu u tijelu kao antitip, moramo izvući lekcije poniznosti kao i revnosti te vjernosti iz Ivanova puta: ne samo da je on učinio propovijedanje Evandjelja glavnim ciljem života, do mjere nemara u pogledu svih interesa ovoga života, nego se, osim toga, nije hvalio ničim u vezi sa samim sobom. Njegovo je glavno životno poslanje bilo pripremiti ljude za Mesiju i uputiti ih na njega; a naš uspjeh kao pripadnika većeg Ilije bit će proporcionalan

ignoriranju vlastitog jastva, tako da Krist postaje tema naših govora i središte naših učenja.

„ZAŠTO ONDA KRSTIŠ?”

Svjatovna ideja i nominalna crkvena ideja jest ta da bi se svi koji su povezani s vjerskim učenjem trebali hvaliti ili isticati tvrdnje o sebi – da su predivni proroci, velečasni, doktori teologije ili nešto drugo iznad običnog. Onda nije ni čudo da su svećenici i leviti, navikli na ovakve stvari, bili iznenađeni kad su otkrili da se Ivan ne hvali takvim riječima i da svoje propovijedanje ne temelji na takvim tvrdnjama. Pitali su ga s kojim je pravom onda uopće krstio ako je samo sluga, a ne gospodar nad Božjom baštinom. Ista misao prevladava i danas; i mnogi dovode u pitanje pravo na propovijedanje i svjedočenje za Gospodina u javnosti, osim ako se ne traži neka hvalisava titula, položaj ili autoritet. Neka se mi, koji smo pažljivo slijedili biblijske primjere u takvim stvarima, ne hvalimo ničime, nego radije, kao što su to učinili Ivan i kasnije Isus, neka naše hvalisanje bude samo u tome da smo sluge, a ne gospodari; samo svjedoci, ne veliki, časni ili velečasni; ne svećenici. Malo kasnije, kada Učiteljeva gledišta o stvarima budu izražena, on će pokazati da oni koji su se željeli uzvisiti nisu naišli na njegovo odobravanje, dok oni koji su se ponizili, tražeći samo prednost služenja, imaju njegovo odobravanje. Usmjerivši njihove umove sa sebe na Isusa, Ivan je objavio: „Usred vas stoji netko koga ne prepoznajete: njega proglašavam, predstavljam ga tako velikim, tako časnim, da nisam dostojan čak ni biti njegov sluga, niti odvezati uzice na njegovoj obući.” Slični ponizni osjećaji trebaju prožimati srca i svjedočanstva svih koji su istinski pripadnici većeg Ilije, svjedočeći Gospodina slave, koji će uspostaviti svoje Kraljevstvo. Jao, ljubav prema sebi i oholost ponekad sprječavaju svjedočanstvo. Jao, čini se da neki skreću pozornost na sebe, a ne na kralja. Budimo, draga braćo i sestre, u mjeri u kojoj imamo prilike za svjedočenje, oprezni i budimo vjerni. Naša vjernost u svjedočenju o Gospodinu bit će ispit naše dostojnosti da budemo članovi njegova proslavljenog Tijela.

KRŠTENJE VODOM NASUPROT KRŠTENJU DUHOM SVETIM.

Svjedočeći, Ivan je skrenuo pozornost na činjenicu da je ono što je on učinio u obliku krštenja vodom beznačajno i nevažno u usporedbi s Mesijinim djelom i njegovim krštenjem Duhom Svetim. Isus nije nikoga krstio Duhom Svetim tijekom svoje službe. Krštenje koje se dogodilo na Pedeseticu, nakon što je umro za naše grijeha i uzašao na visinu, prisvojilo je dio zasluga njegove žrtve na zaslugu vjernika – tada su potonji primili krštenje Duhom Svetim. Postoji sličnost između Ivanova djela i djela Crkve u tijelu i u pogledu ove značajke. Možemo svjedočiti o Gospodinu i

izvršiti simbol krštenja u njegovu smrt, ali dalje od ovoga ne možemo ići. Naša proslavljena Glava mora dati veliki blagoslov dovodeći posvećene pod blagoslov i naklonost Duha Svetoga; i kasnije, kada sve sadašnje svjedočenje bude završeno i kada žrtvovanje na Dan pomirenja bude gotovo, proslavljeni će Krist izliti svog Duha na svako tijelo, kao što ga tijekom ovog Evandeoskog doba izljuje na svoje posebne sluge i sluškinje.

„EVO JAGANJCA BOŽJEGA!”

Ovo je bilo prvo službeno navješćivanje Isusa od strane Ivana svojim učenicima i javnosti. To se dogodilo najmanje četrdeset i dva dana nakon krštenja našeg Gospodina, jer je neposredno nakon toga on četrdeset dana bio na kušnji u pustinji. Nakon iskušenja u pustinji, vjerojatno vrlo brzo, vratio se Ivanovoj družini kod Jordana. Ubrzo nakon ovog Ivanova navješćenja, naš je Gospodin otišao iz njegove blizine, tako da je jedno vrijeme istodobno trajalo Ivanovo i Isusovo djelo na različitim mjestima, jer čitamo da su Isus i njegovi učenici krstili više nego Ivan i njegovi učenici – iako sam Isus nije krstio.

Naš je Gospodin bio različito predstavljen u žrtvama Židova na njihovim svetkovinama: na primjer, bio je predočen po mirnom janjetu na njihovoj proljetnoj svetkovini te je bio antitip junca na njihovim žrtvama na Dan pomirenja. Stoga je Ivan s punim pravom najavio Isusa kao „Jaganjca Božjeg” – kao krotku, nježnu, strpljivu, skromnu, pashalnu žrtvu za Izrael i za cijeli svijet. U ušima nepreporođenih takva titula kao što je janje ne bi zvučala vrlo dostojanstveno: među viteškim grbovima, vučje glave, glave bikova, lavlje glave, zmijske glave itd., slobodno se koriste za predstavljanje snage i junaštva obitelji, ali gdje ćemo naći nekoga tko uzima janje kao simbol dostojanstva? Gospodinovom posvećenom narodu, međutim, janjeća kvaliteta našeg dragog Otkupitelja i njegova strpljiva te spremna žrtva u našu korist lijepo su predstavljeni u ovom simbolu janjeta – Jaganjca Božjeg, Božjeg janjeta, kojeg je on dao kao žrtvu za naše grijeha, kao cijenu našeg otkupljenja od prokletstva ili smrtna kazne. Ovo mora biti i naše svjedočanstvo: „Evo Jaganjca Božjeg.” Svijetu se mora ukazati na veliku žrtvu za grijeha, a ne na Krista samo kao na velikog Učitelja. Nakon što ga prime kao Janje, priznajući svoje grijeha i potrebu za njegovom dragocjenom krvlju, tada će biti spremni čuti njegove riječi, da budu poučeni od njega; ali nikakva se pouka ne može ispravno primiti dok najprije naš Gospodin ne bude prihvaćen kao Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta.

Vrijedno je napomenuti da, iako je žrtva našeg Gospodina započela u to vrijeme, Ivan nije rekao Janje Božje koje je uzelo grijeh svijeta. Cjelokupna Kristova žrtva bila je neophodna kao naknada za pravdu za

grieh Adama i njegove rase. Ta se cijena mora utvrditi prije nego što se bilo koji od grijeha svijeta može poništiti. I također se sjećamo da je bilo neophodno da naš Gospodin uskrsne od mrtvih i da uzade na visinu, da se tamo pojavi u prisutnosti Božjoj u našu korist. Nakon svog uskrsnuća kao veliki Prvosvećenik prisvojio je zasluge svoje žrtve „za nas,” ali još ne za svijet. Samo su vjernici uključeni u prisvajanje dragocjene krvi koje je već izvršeno.

Naš Gospodin je Jaganjac Božji koji odnosi grijehe svijeta, a ne samo grijehe Crkve, ali njegovo djelo još nije dovršeno. Počinje s prisvajanjem koje čisti vjernike; doći će do svog punog ostvarenja nakon proslavljenja Crkve, kada će grijesi cijeloga svijeta biti poništeni. Zasluga ili vrijednost cijele transakcije bila je u žrtvi našeg dragog Otkupitelja, ali u božanskom je planu napravljen aranžman takav kakav jest, tako da mi koji smo sada opravdani prije svijeta, možemo imati zajedništvo s našim Gospodinom i imati udjela u njegovim patnjama, sudjelovati u njegovoj žrtvi i također uskoro sudjelovati u njegovoj slavi te dijeljenju blagoslova koji su povezani s oduzimanjem grijeha svijeta. Nitko ne bi trebao zanemariti činjenicu da božanska namjera nije da se zaustavi samo na oduzimanju grijeha Crkve i kućanstva vjere, koje simboliziraju svećenici i leviti, već da će konačno žrtva našeg Gospodina biti prilagođena donošenju blagoslova svim obiteljima zemlje.

„OVO JE SIN BOŽJI.”

Nastavivši, Ivan je objasnio da je Isus onaj koga je prethodno spominjao u svom propovijedanju – onaj koji će doći kasnije i zauzeti časnije mjesto jer je bio

mного veći. Ivanovu izjavu da ga nije poznavao ne treba shvatiti tako da znači kako on nije znao da mu je Isus bio rođak, niti da ga ranije nije poznavao, već da ga prije toga nije prepoznavao kao Mesiju. Ivan zatim objašnjava da ga je, kada je on sam bio zadužen propovijedati i krstiti, Gospodin obavijestio da će vidjeti bolje svjedočanstvo za Sina Božjeg, Mesiju, i da će ga prepoznati po određenom znaku videći Duha Svetoga kako silazi na njega kao golub i ostaje na njemu. Ivan kaže da je vidio ovaj znak u Isusovom slučaju neposredno nakon njegovog krštenja i da je, prema tome, bio potpuno kvalificiran dati ovo svjedočanstvo da je on Sin Božji.

Tako mora biti i s nama, dragi svjedoci: moramo se sami uvjeriti da je Isus Sin Božji, Jaganjac Božji koji odnosi grijehe svijeta, prije nego što možemo biti Božji svjedoci u pogledu njega. Nažalost, mora se reći da su mnogi od onih koji danas na istaknutim propovjedaonicama tvrde da su Božji svjedoci potpuno nekvalificirani za davanje svjedočanstva jer, prema vlastitom priznanju, ne poznaju Isusa kao Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta. Viša kritika i doktrine evolucije toliko su potkopale vjeru većine onih koji tvrde da su službenici, veleposlanici i svjedoci za Boga i za Krista da ne mogu dati ono snažno svjedočanstvo koje jedino ima težinu na ovu temu. Mi koji smo vidjeli, mi koji smo kušali, mi koji smo donekle cijenili zasluge koje su u Jaganjcu Božjem, možemo se radovati svojoj prednosti da budemo njegovi svjedoci. Upravo će ovim vjernim svjedocima u tijelu, začetima od Duha Svetoga, uskoro biti dana blagoslovljena prednost da budu sudionici s Gospodinom u njegovom Kraljevstvu, slavi i djelu.

